

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.595 van 29 april 2009
in de zaken RvV X en
RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Algerijnse nationaliteit, op 11 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 24 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), onontvankelijk wordt verklaard, hem betekend op 12 januari 2009.

Gezien het verzoekschrift dat X, van Algerijnse nationaliteit, op 26 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories in beide zaken.

Gelet op de beschikkingen van 27 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat B. SOENEN en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARRES:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is volgens eigen verklaring België binnengekomen in 1979 en is op 24 december 1980 gehuwd met een Belgische onderdaan. Van 1980 tot 1983 was verzoeker in het bezit van een tijdelijk verblijfsrecht. Vanaf 1983 is verzoeker in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor Vreemdelingen geldig tot 17 november 1998.

1.2. Verzoeker dient op 13 september 2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 7 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag.

1.3. Verzoeker dient op 26 oktober 2006 een aanvraag in om *“opnieuw te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister”*. Op 29 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de *“herinschrijving wordt geweigerd aangezien de verblijfsvergunning van betrokkene op het moment van de aanvraag tot herinschrijving reeds geruime tijd vervallen was”*.

1.4. Op 28 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 24 december 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1980 in België, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt, zijn belangen hier zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene werd op 29.10.1998 afgevoerd van ambtswege, zijn identiteitskaart voor vreemdelingen was geldig tot 17.11.1998. Sedert deze datum verblijft hij in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.

Het loutere feit ouder te zijn van Belgische kinderen geeft geen automatisch recht op verblijf in België. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen. Verzoeker toont niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn kinderen. Verder blijkt dat de kinderen S. en A. L. inmiddels de meerderjarigheid hebben bereikt en aldus tijdelijk gescheiden kunnen worden van hun vader. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat kind B. H. F. J. niet meer in België verblijft.

Verder stelt betrokkene dat hij kleinkinderen heeft met Belgische nationaliteit. Ook hier toont hij niet aan dat hij een familieleven heeft met zijn kleinkinderen. Aldus kan hij tijdelijk gescheiden worden van zijn kleinkinderen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.5. In uitvoering van de beslissing 24 december 2008 van de gemachtigde van de minister wordt aan verzoeker op 12 januari 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring voor zover deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien een eventuele nietigverklaring niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste, tweede en derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de niet-toepassing a contrario-redenering vervat in het Koninklijk Besluit van 7 augustus 1995 betreffende de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) en manifeste beoordelingsfout omdat de bestreden beslissingen niet rationeel te verantwoorden zijn, dat geen rekening is gehouden met het feit dat verzoeker het Rijk nooit heeft verlaten om zich te vestigen in Algerije en dat hij gedurende bijna 20 jaar gemachtigd was tot verblijf van meer dan 3 maanden, dat hierdoor geen toepassing kan worden gemaakt van het KB van 07/08/1995, dat verzoeker enkel op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn verblijf kan regulariseren, dat verweerder in de eerste bestreden beslissing aangeeft dat hij vanaf 1998 illegaal op het grondgebied is terwijl verweerder geen rekening houdt met het feit dat hij tussen 1998 en 2004 in het bezit was van zijn verblijfskaart en zelfs het grondgebied kon betreden bij zijn terugreis uit Algerije in 2003, dat verweerder in de tweede bestreden beslissing stelt dat hij geen binnenkomstdocumenten voorlegde terwijl hij de vereiste procedure doorliep bij zijn binnenkomst in 1979 en sedertdien legaal in België verbleef, dat hij buiten enkele vakanties het grondgebied niet heeft verlaten en bij elke terugkeer zonder enig probleem de grenscontrole passeerde, dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de inhoud van de eerste bestreden beslissing en dat de motivering van de tweede bestreden beslissing volledig faalt, dat verweerder ten onrechte de familiebanden met zijn Belgische kinderen en kleinkinderen niet in aanmerking neemt en evenmin rekening heeft gehouden met het feit dat hij dakloos is en een verkeersongeval had waardoor hij een oog heeft verloren.

4.2. Verweerder zet in haar nota met opmerkingen, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, het volgende uiteen:

“Eerste en tweede middel: Schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de motiveringsplicht, niet-toepassing a contrario redenering vervat in het KB van 07 augustus 1995 betreffende gevallen van de voorwaarden waaronder een vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt kan gemachtigd worden er terug te keren, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is. Hij geeft aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn ononderbroken verblijf van meer dan 20 jaar in België, verwijst naar de toepassing van het KB van 07 augustus 1995 en stelt dat hij niet valt onder de toepassing van dat KB omdat hij het grondgebied nooit meer dan één jaar verlaten heeft waardoor hij a contrario wel de mogelijkheid diende te krijgen om opnieuw gemachtigd te worden tot verblijf van meer dan 3 maanden en dit verzoek in te dienen in België,

Vervolgens stelt hij dat er in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat hij sinds 1998 illegaal op het grondgebied verblijft, daar waar hij tussen 1998 en 2004 een verblijfskaart zou hebben gehad. Tenslotte geeft hij aan dat er in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat hij geen binnenkomstdocument voorlegde, daar waar hij in 1979 legaal in België binnenkwam en enkel voor vakanties naar het buitenland ging om zonder problemen terug te keren via de grenscontrole.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden, dat de bestreden beslissing bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd bevonden en dat er werd ingegaan op de door verzoeker aangehaalde elementen. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps G/A 134.74 8/XIV-14.428). M.b.t. het eerste onderdeel van verzoekers middel wenst de verwerende partij vooreerst op te merken dat verzoeker reeds op 26 oktober 2006 een aanvraag tot herinschrijving indiende op grond van het KB van 07 augustus 1995, die bij beslissing van 29 januari 2007 geweigerd werd omdat zijn identiteitskaart sedert november 1998 was verstreken. Verzoeker die thans zelf aangeeft niet onder het toepassingsgebied te vallen van voornoemd KB, maakt niet duidelijk welke rechten hij kan putten uit datzelfde KB om buitengewone omstandigheden te verantwoorden in het kader van de procedure 9bis van de Wet van 15 december 1980.

M.b.t. het tweede onderdeel van verzoekers middel dient te worden vastgesteld dat verzoeker ten onrechte voorhoudt als zou hij op ononderbroken wijze in België hebben gewoond tot nu. Deze bewering wordt tegengesproken door de stukken van het administratieve dossier, waaruit duidelijk blijkt dat hij op 29 oktober 1998 ambtshalve werd afgeschreven en dat zijn identiteitskaart voor vreemdelingen slechts geldig was tot 17 november 1998.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker ten onrechte voorhoudt als zou er in de bestreden beslissing gesteld worden dat hij geen binnenkomstdocument voorlegde.

Deze bewering blijkt niet uit de thans bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze de door hem vooropgestelde wetsbepaling en beginselen geschonden worden door de bestreden beslissing.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond”

Verweerder zet in de nota met opmerkingen, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende uiteen:

“Eerste en tweede middel: Schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfout. Schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is, Hij geeft aan dat er in de beslissing 9bis ten onrechte gesteld wordt dat hij sinds 1998 illegaal op het grondgebied verblijft, daar waar hij tussen 1998 en 2004 een verblijfskaart zou hebben gehad. Vervolgens geeft hij aan dat er in het bestreden bevel ten onrechte gesteld wordt dat hij geen binnenkomstdocument voorlegde, daar waar hij in 1979 legaal in België binnenkwam en enkel voor vakanties naar het buitenland ging en zonder problemen kon terugkeren via de grenscontrole. Tenslotte roept hij de schending in van de artikelen 3 en 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de in de bestreden beslissing weergegeven motivering geen schending uitmaakt van de ingeroepen rechtsregels en verdragsbepalingen. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat de redenen waarom het werd genomen en werd als volgt gemotiveerd:

"Artikel 7, al, 1,1° van de wet van 15 december 1980: de betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

Uit het bestreden bevel zelf blijkt dat verzoeker niet meer legaal in het Rijk verblijft. Dit gegeven staat ondubbelzinnig vast en blijkt uit de stukken van het administratieve dossier.

Deze vaststelling, die niet ernstig betwist kan worden door verzoeker, volstond wel degelijk om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bestuur kan immers op wettelijke basis beslissen om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied van het Rijk te verlaten omdat hij illegaal in het Rijk vertoeft.

De beweringen van verzoeker dat hij in 1979 op legale wijze naar België kwam, toen wel in het bezit was van geldige binnenkomstdocumenten zoals voorzien bij artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 en na zijn vakanties naar het buitenland zonder problemen kon terugkeren via de grenscontrole, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoeker kan bezwaarlijk zijn illegale verblijfssituatie van nu vergelijken met zijn legale binnenkomst van dertig jaar geleden.

Daar waar verzoeker voorhoudt dat in de beslissing 9bis ten onrechte gesteld wordt dat hij sinds 1998 illegaal op het grondgebied verblijft, daar waar hij tussen 1998 en 2004 een verblijfskaart zou hebben gehad, dient te worden vastgesteld dat deze bewering geen betrekking heeft op het thans bestreden bevel. Bovendien wordt ook deze bewering tegengesproken door de stukken van het administratieve dossier, waaruit duidelijk blijkt dat hij op 29 oktober 1998 ambtshalve werd afgeschreven en dat zijn identiteitskaart voor vreemdelingen slechts geldig was tot 17 november 1998,

Tenslotte, met betrekking tot de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoot op welke wijze deze in casu geschonden worden door de thans bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat het bestreden beslissing de door hem voorgestelde artikelen schendt.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm. overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerst en tweede middel zijn niet gegrond.”

4.3. In de repliekmemoires stelt verzoeker vast dat niet ernstig is geantwoord op zijn grieven daar geen rekening wordt gehouden met zijn 20 jaar legaal verblijf, met de administratieve problemen die hij kende, het feit dat hij dakloos werd en een zwaar verkeersongeval had met de Lijn waardoor hij zijn oor verloor en dat hij omwille van zijn jarenlange verblijfsrecht én het feit dat hij zich steeds in België bevond, gerechtigd is om zijn aanvraag tot verblijfsrecht in België in te dienen.

4.4. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een

beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. In de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 28 juni 2007 legt verzoeker de nadruk op zijn onafgebroken verblijf in België sinds 1980 en de confrontatie met het attest van afneming op 18 februari 2004 waardoor hij zijn recht op werkloosheidsuitkering verloor.

In het middel wijst verzoeker op het feit dat hij het Rijk sinds 1980 nooit heeft verlaten om zich te vestigen in Algerije, dat hij gedurende bijna 20 jaar gemachtigd was tot verblijf, dat hierdoor geen toepassing kan worden gemaakt van het KB van 07/08/1995 en dat hij tussen 1998 en 2004 in het bezit was van zijn verblijfskaart.

In de eerste bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen wijst verweerder op het feit dat verzoekers Identiteitskaart voor Vreemdelingen slechts geldig was tot 17 november 1998 en dat hij van ambtswege werd uitgeschreven uit het vreemdelingenregister op 29 oktober 1998.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 1980 onafgebroken in België heeft verbleven, dat hij in het bezit was van een Identiteitskaart voor Vreemdelingen geldig tot 17 november 1998, dat hij reeds vóór zijn Identiteitskaart voor Vreemdelingen verlopen was van ambtswege werd afgevoerd uit het register, dat hij hiervan slechts in 2004 op de hoogte werd gebracht via het "attest van afneming", dat dit attest uitdrukkelijk het volgende bepaalt *"attest van afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument"*, dat het attest door de stad Antwerpen op 18 februari 2004 is opgemaakt, dat verzoeker tot 2004 bijgevolg over een verblijfsvergunning beschikte, dat hij overigens werkloosheidsuitkeringen heeft genoten tot 2004 en nog in 2003, na een vakantie in Algerije, het Belgisch grondgebied kon betreden. Er dient te worden benadrukt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing rekening dient te houden met alle elementen van het dossier. Uit de voorgaande gegevens die resulteren uit de stukken van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker tot 16 november 1998 legaal op het grondgebied verbleef. Uit voormelde gegevens blijkt evenwel ook dat hij op 29 oktober 1998 van ambtswege werd afgevoerd uit het register, dat het attest van 18 februari 2004 van "afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument" pas in 2004 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, dat hij werkloosheidsvergoedingen heeft genoten tot in 2004 en in 2003 na een vakantie in Algerije, België is binnengekomen. Dat uit de bestreden beslissing waarin louter wordt geponneerd dat *"Betrokkene werd op 29.10.1998 afgevoerd van ambtswege, zijn identiteitskaart voor vreemdelingen was geldig tot 17.11.1998. Sedert deze datum verblijft hij in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten gepunt worden"*, niet kan worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat hij tussen 16 november 1998 en 2004 niet op de hoogte was van de afvoering van ambtswege, werkloosheidsvergoedingen heeft genoten, na een vakantie in 2003 België is binnen gekomen en dat hem pas op 18 februari 2004 een "attest van afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument", is ter kennis gebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in casu is uitgegaan van onvolledige feitelijke gegevens en op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissingen heeft genomen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd worden de beslissingen van de gemachtigde van de minister van 24 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2009.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,   kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS.